

PÀGINES LITERÀRIES

LA VENUS DE NEU

LA POESIA

... Era alta i primeta, àgil i blincadissa. Sos cabells, abundants i flonjos, d'un color castany-obscur, sorgien de sa testa, acoblant-se en capritxosos rulls, deixant mig coberta l'albura immaculada del seu front i la petxina graciosa de les seves orelles.

L'oval de la seva faç, pulquèrrim i quelcom llarg, es destacava del marc de sos cabells, com el de Beatriu, la divina estimada del Dant.

Son perfil era d'un grec rigorosament clàssic, i no hi havia detall en son cos que no respongués a la suprema llei de la perfecció humana.

La seva epidermis, d'un blanc-pàl·lid de lliri al marcir-se, intensificava més i més la seva bellesa extraordinària i l'espiritualitat de què tota ella estava revestida.

Encara em tenen corprès aquells ulls misteriosos, terriblement freds i indiferents, quina mirada es feia sentir en lo més profund de l'ànima com si la cobris un mantell de neu.

Oh, la seva mirada! Quant la desitjava i quant la temia!

A voltes, ses menudes i blanques dentes mossegaven felinament el llavi inferior de la seva boca sagnanta i prometedora de totes les felicitats humanes.

Va creuar-se en mon camí com una aparició súbita i fascinadora, atraient-me com Leda, temptant-me com Lorelei, i aturmentant-me com Clytemnestra.

Espiritual i aristocràtica, augusta i majestuosa com la «Margarida» de Dagnan-Bouveret, caminava silenciosa i abstreta com Psiquis quan cercava en el jardí sagrat a son espòs perdut, Cupidó.

Anava tota vestida de blanc, i la vaporositat de les seves robes, al cenyir-se a la estàtua meravellosa del seu cos, la presentaven a la meva imaginació com una vestal

sagrada, com una fada impalpable, com una sacerdotessa divina.

Oh, Venus de Neu! Jo també a ta presència, igual que Ganímedes per Júpiter, vaig sentir-me arrebatat i transportat al temple dels déus.

LA PROSA

... Ja, ja, ja, ja!... Que jo m'assemblo a la Lyda Borelli? Quin horror! Que antipàtica amb aquells gestes tan cursis i aquelles mirades tan llanguides!... Jo, romàntica? Quina niciesal Sols ho senten els homes afeminats i les dones inutilitzades en la pràctica de la vida... Res de novel·les d'amor ni històries llegendàries d'aimants cèlebres... Jo sóc una dona moderna i pràctica; m'encanten les dones angleses, les nord-americanes... Casar-me per estar bé i no patir: aquest és el problema... El meu caprici demana un home que sobressurti... En tot cas, em conquerirà no per l'amor que m'inspiri, sinó per l'admiració que em produeixin els seus fets... Vostè no em dominaria, perquè tinc una voluntat de ferro; sóc indomitable... Res de tragèdia: comèdia... La Pickford o la Clark, i no la Borelli... Si de cos sóc lo que diu, d'ànima sóc molt diferenta... Les apariències enganyen... Broma, res més que broma... Ja, ja, ja, ja!...

LA FILOSOFIA

Vida la nostra que, enganyats a cada instant, les coses semblen lo que semblen, i no són; com més creiem les apariències d'aquest món, tant més crudels, que són fictícies ens diran.

Pura i sagrada la vritat anem cercant, i no fem més que equivocar-nos i fingir; volem amar, volem ser bons, volem sentir, i no volem que aquest amor sigui ben gran.

Arreu matèria, pragmatisme i llibertat! On ets, Dant? on sòu, Plató? vers on heu marxat, que ja no sento de vosaltres la gran veu?

Per què tan bella, tan gentil i divinal, si tot és erm, i a l'abraçar-me amb l'ideal em glaça el cor, la freda esfínx de blanca neu?

JAUME CARDONER NOGUÉ.